

Arrest

nr. 147 897 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 30 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in.

1.2. Op 1 februari 2012 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Op 30 maart 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2011 werd ingediend en op 24.08.2011 werd aangevuld door:

E., C. (R.R.: xxx) nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.) geboren te Benin City op (...)1981 adres: (...)1050 Elsene

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 14.04.2003 in België verblijft, zich geïntegreerd zou hebben, zich inschreef voor lessen Frans en Frans zou spreken, Nederlands zou geleerd hebben en spreken, werkbereid is, over de juiste capaciteiten om tewerkgesteld te kunnen worden zou beschikken, ervaring zou hebben in de bouwsector, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 16.04.2003 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 12.08.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29.04.2003 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene beweert dat zijn verblijf geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Anders is er volgens betrokkene sprake van een inbreuk op de principes van gelijkheid en non-discriminatie. Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.(...)"

En

"(...) Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 12.08.2003. o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.04.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van onontvankelijkheid op.

Uit de lezing van de door de verzoekende partij ingediende *“Repliekmemorie”* blijkt dat de verzoekende partij de middelen zoals uiteengezet in haar initieel verzoekschrift letterlijk herhaalt. De door de verzoekende partij als *“Repliekmemorie”* ingediende nota betreft een syntheseseminarie in de zin van de wet.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

Indien de verzoekende partij louter wenst te verwijzen naar de argumenten die zij heeft uiteengezet in haar initieel verzoekschrift kan zij haar keuze kenbaar maken om geen syntheseseminarie neer te leggen. Indien zij er echter voor kiest toch een syntheseseminarie neer te leggen, meer bepaald om te repliceren op een argument uiteengezet in de nota met opmerkingen, moet de syntheseseminarie een samenvatting bevatten van de opgeworpen middelen in het initieel verzoekschrift om aan de wettelijke voorschriften te voldoen.

In het arrest van de Raad van State nr. 228.975 van 30 oktober 2014 wordt gesteld dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de syntheseseminarie. De Raad van State verduidelijkt dat, als een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, hij een syntheseseminarie kan indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

De Raad van State vervolgt dat uit de syntheseseminarie in deze zaak blijkt dat de herhaling van de middelen wordt aangevuld met een repliek op de nota. Hij verduidelijkt dat het aan de feitenrechter toekomt om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd. In casu werd dit onderzoek niet gevoerd. Tevens werd in casu niet ingegaan op het verweer van verzoekster dat een synthese ook betekent *“het samenbrengen van het aangevoerde middel met antwoord op de verweernota, hetgeen resulteert in een toegevoegde waarde”*.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de in de syntheseseminarie weergegeven repliek op de nota, kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

Wat onderhavig geval betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat de syntheseseminarie enkel een exacte weergave van de in het initieel verzoekschrift weergegeven middelen bevat. Er werd geen nota met opmerkingen neergelegd door de verwerende partij, zodat de neergelegde syntheseseminarie per definitie geen antwoord op enige nota kan inhouden.

De Raad stelt dan ook vast dat de neergelegde ‘syntheseseminarie’ niet voldoet aan de wettelijke vereisten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC